



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 676/2025-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Mrázovský & partners, s.r.o., Mariánske námestie 2, Žilina, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tpo/55/2025-89 z 2. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tpo/55/2025-89 z 2. októbra 2025 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tpo/55/2025-89 z 2. októbra 2025 **z r u š u j e**.
3. Krajský súd v Žiline **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1 423,75 eur** a tieto zaplatiť jeho advokátke do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu o jeho väzbe. Uznesenie žiada zrušiť s tým, že krajskému súdu bude prikázané prepustiť ho z väzby na slobodu.

II.

2. Polícia sťažovateľa 15. júla 2025 zadržala pritom, ako viedol auto napriek tomu, že mal uložený trest zákazu tejto činnosti. Deň nato mu vzniesla obvinenie z prečinu marenia výkonu úradného

rozhodnutia. Keďže sa javil, že je pod vplyvom drog, s jeho súhlasom mu hodinu po zadržaní bola odobratá krv, ktorú polícia v priestupkovom konaní odovzdala znalkyni s tým, že má stanoviť koncentráciu drog v krvi. Znalkyňa v odbornom vyjadrení z 15. augusta 2025, ktoré bolo polícii predložené 25. augusta 2025, uviedla, že v krvi sťažovateľa bolo 170,26 ng/ml metamfetamínu a už 150 ng/ml zakladá posúdenie stavu vodiča motorového vozidla tak, že vylučuje jeho spôsobilosť bezpečne ho riadiť. Vyšetrovateľ preto uznesením z 9. septembra 2025, ktoré bolo prokuratúre doručené 10. septembra 2025 a sťažovateľovi 12. septembra 2025, sťažovateľovi vzniesol obvinenie z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a konanie o tomto prečine uznesením z 10. septembra 2025 spojil ku konaniu o prečine marenia výkonu úradného rozhodnutia.

3. Popri týchto postupoch bol sťažovateľ uznesením z 18. júla 2025 vzatý do väzby. Okresný súd 12. septembra 2025 sťažovateľa na jeho žiadosť z väzby prepustil, hoci zistil, že obvinenie z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia je mu vznesené dôvodne a je obava, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti. Dôvodom prepustenia bolo, že orgány činné v trestnom konaní po vzatí sťažovateľa do väzby neurobili v trestnom konaní pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia žiadne úkony. Proti tomu podal prokurátor sťažnosť. Krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením uznesenie okresného súdu zrušil a zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby. Nestotožnil sa s jeho záverom o nečinnosti orgánov činných v trestnom konaní, čo bolo spôsobené tým, že okresný súd nemal k dispozícii celý vyšetrovací spis o postupe v súvislosti s preverením podozrenia, že sťažovateľ viedol auto pod vplyvom drogy. Uzavrel, že vo veci sa čakalo na odborné vyjadrenie, a preto vo veci neboli spôsobené prietahy.

4. Po rozhodnutí krajského súdu prokurátor 15. októbra 2025 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniam o vznesení obvinenia z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a spojení trestných konaní. K prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky bol sťažovateľ vypočutý 7. novembra 2025, no ešte predtým vyšetrovateľ opatrením z 10. septembra 2025 požiadal znalkyňu o ďalšie odborné vyjadrenie. Znalkyňa toto ďalšie odborné vyjadrenie, ktoré bolo v zásade zhodné s jej vyjadrením z 15. augusta 2025, predložila 30. septembra 2025. Vyšetrovateľ 13. novembra 2025 podal návrh na podanie obžaloby. Tá bola podaná 4. decembra 2025 a sťažovateľ bol trestným rozkazom z 11. decembra 2025 uznaný vinným z oboch prečinov a bol mu uložený trest odňatia slobody na päť mesiacov. Vzhľadom na to, že obe strany trestného konania sa vzdali práva podať odpor, bol sťažovateľ prevedený z väzby do výkonu trestu, ktorý vykonal 15. decembra 2025.

III.

5. Sťažovateľ zdôrazňuje, že v jeho väzobnej veci sa nekonalo plynulo, a preto ho okresný súd správne prepustil na slobodu, keďže čakanie na vyjadrenie znalca nesúviselo s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia, pre ktorý je vo väzbe, a obvinenie z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky mu bolo vznesené v inom konaní. Podľa sťažovateľa prokurátor účelovo posilnil dôvody väzby vznesením obvinenia z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, ktoré bolo spojené k veci prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Nebolo to však vôbec účelné, keďže v prvej veci sa priznal, no proti uzneseniu o vznesení obvinenia z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podal sťažnosť. Podľa sťažovateľa krajský súd jeho vec preskúmal povrchno. Zdôrazňuje, že prokurátor okresnému súdu nepredložil spis, v ktorom mu bolo vznesené obvinenie z prečinu ohrozovania pod vplyvom návykovej látky.

6. Podľa sťažovateľa v súlade s jeho ústavnými právami nie je názor krajského súdu, podľa ktorého v jeho veci bolo potrebné čakať na odborné vyjadrenie znalca, a preto nedošlo k prietahom. Zdôrazňuje, že do väzby bol vzatý pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, kde žiadne odborné vyjadrenie nebolo potrebné. Naopak, potrebné bolo v inej veci, v ktorej nebol obvinený. Okrem toho po namietanom rozhodnutí krajského súdu neboli v jeho veci vykonané žiadne ďalšie úkony. Ak by orgány činné v trestnom konaní postupovali bez prietahov, mohol byť už odsúdený a vykonávať trest pre prečin, pre ktorý bol vzatý do väzby.

7. Krajský súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že sa nestotožňuje s tým, že vo veci sťažovateľa sa nekonalo plynulo. Poukazuje na to, že jedným skutkom sa sťažovateľ dopustil dvoch prečinov, a tak bolo treba čakať na odborné vyjadrenie. Okrem toho v opise skutku, pre ktorý bol sťažovateľ vzatý do väzby, bolo uvedené, že je podozrenie, že je pod vplyvom drogy. Sťažovateľ si tak bol vedomý úkonov potrebných na zistenie, či bol pod vplyvom drogy. Podľa krajského súdu sťažovateľ mylne uvádza, že bol vzatý do väzby pre prečin, a nie pre skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie.

8. Sťažovateľ k vyjadreniu krajského súdu uviedol, že jeho trestné konanie sa viedlo len pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia a nebolo vedené v súlade so zásadou rýchlosti konania o väzbe. Považuje za nelogické, že orgány činné v trestnom konaní čakali na odborné vyjadrenie a potom žiadali vypracovať nové odborné vyjadrenie.

IV.

9. Z obsahu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy vyplýva, že osobu možno do väzby vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Ústavný rámec dopĺňa dohovor, konkrétne čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, podľa ktorého nikoho nemožno pozbaviť slobody, pokiaľ sa tak nestane v súlade s konaním ustanoveným zákonom, ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť osobe v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní, a čl. 5 ods. 4 dohovoru, podľa ktorého každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné. Z ústavy a rovnako aj z dohovoru vyplýva, že každé obmedzenie osobnej slobody väzbou môže nastať len z dôvodov ustanovených zákonom. Preto úprava obsiahnutá v Trestnom poriadku je integračnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 315/06).

10. Všeobecný súd musí dbať na to, aby doba väzby neprekročila nevyhnutnú mieru. Podľa § 76 ods. 1 Trestného poriadku väzba, hoc aj v rámci základnej alebo predĺženej lehoty väzby, môže trvať len nevyhnutný čas. Sťažovateľ bol bezprostredne po svojom zadržaní obvinený a dôvodne podozrivý z dvoch prečinov, a preto jeho väzba v prípravnom konaní nemala trvať viac ako sedem mesiacov (§ 76 ods. 2 Trestného poriadku). Z § 203 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyplýva, že skrátené vyšetrowanie treba skončiť spravidla do dvoch mesiacov od vznesenia obvinenia. Vo veci sťažovateľa tomu tak zjavne nebolo.

11. Sťažovateľ bol od začiatku trestného konania nepochybne usvedčovaný z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Z toho mu aj bolo bezprostredne vznesené obvinenie. Okrem toho bol už od svojho zadržania nepochybne podozrivý aj zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, pričom jediný, do úvahy rozumne pripadajúci dôkaz, ktorý bol potrebný na objasnenie tohto podozrenia, spočíval v celkom jednoduchej analýze krvi sťažovateľa, ktorú

poskytol už 15. júla 2025. S ohľadom na tieto zrejme okolnosti veci sťažovateľa, ktorý bol vzatý do väzby, a s ohľadom na to, že v jeho veci by inak malo prebehnúť skrátené vyšetrovanie, ktoré nemá trvať viac ako dva mesiace, je preto neospravedlňiteľný postup polície, ktorá podozrenie z toho, že sťažovateľ spáchal prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, vyšetrovala tak, že rozhodujúci dôkaz – analýzu krvi sťažovateľa – zabezpečovala mimo trestného konania v priestupkovom konaní tak, že znalkyni bola stanovená lehota 30 dní na celkom jednoduché určenie koncentrácie drogy v krvi sťažovateľa. Takáto lehota zodpovedá polovici obdobia, ktoré inak Trestný poriadok pokladá za nevyhnutné na objasnenie prečinu.

12. S ohľadom na to, že sťažovateľ bol vo väzbe, ani následný postup vyšetrovateľa, ktorému bolo od 25. augusta 2025 zrejme, že sťažovateľa je nevyhnutné obviňovať aj z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, nezodpovedá požiadavke zrýchleného konania o prečinoch a už vôbec nie požiadavke obmedzenia osobnej slobody väzbou. Je tomu tak preto, že hoci už 25. augusta 2025 bolo zrejme, že je dôvod na to, aby bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie aj za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, k tomuto úkonu došlo až s odstupom dvoch týždňov 9. septembra 2025. V tejto súvislosti je celkom nepochopiteľný postup prokurátora, ktorý na výsluchu sťažovateľa v súvislosti s jeho žiadosťou o prepustenie z väzby 12. septembra 2025 nebol schopný formulovať to, že sťažovateľovi bolo 9. septembra 2025 vznesené obvinenie aj za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky. Záver okresného súdu o tom, že vo veci sťažovateľa neboli od jeho zadržania 15. júla 2025 do 12. septembra 2025 vykonané žiadne úkony orgánov činných v trestnom konaní, tak bol správny a nevyhnutne viedol k záveru o tom, že je dôvod na prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu, a to ja napriek tomu, že inak u neho boli dané dôvody väzby.

13. Úlohou krajského súdu tak bolo rozhodnúť o sťažnosti prokurátora a posúdiť správnosť rozhodnutia okresného súdu o prepustení sťažovateľa z väzby tak, ako to predpokladá § 192 ods. 1 Trestného poriadku. Krajský súd však namiesto toho, aby preskúmal správnosť rozhodnutia okresného súdu, uviedol, že okresný súd nemal k dispozícii celý vyšetrovací spis o postupe v súvislosti s preverením podozrenia, že sťažovateľ viedol auto pod vplyvom drogy. Krajský súd uzavrel, že vo veci sa čakalo na odborné vyjadrenie, a preto vo veci neboli spôsobené prieťahy. Táto argumentácia krajského súdu však nie je kritikou správnosti rozhodnutia okresného súdu. Ide o ospravedlňovanie zlyhaní orgánov činných v trestnom konaní, ktoré viac ako mesiac obstarávali jednoduché vyšetrenie krvi a ďalšie dva týždne im trvalo vznesenie obvinenia sťažovateľovi za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky. Napokon je argumentácia krajského súdu pokusom o nápravu zlyhania prokurátora, ktorý tri dni potom, ako bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie aj za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, nebol na väzobnom výsluchu sťažovateľa 12. septembra 2025 schopný tieto skutočnosti komunikovať okresnému súdu tak, aby bolo možné tieto skutočnosti zväžiť pri posúdení dôvodnosti žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby.

14. Preto je opačný záver krajského súdu o tom, že orgány činné v trestnom konaní vo väzobnej veci sťažovateľa konali tak, že väzba sťažovateľa trvala len nevyhnutný čas, nesprávny a v rozpore s § 76 ods. 1 Trestného poriadku. Väzba sťažovateľa, hoc aj podozrivého z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, už v čase rozhodnutia krajského súdu trvala viac ako bolo nevyhnutné. Bolo to spôsobené tým, že polícia v priestupkovom konaní predtým, ako bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, postupovala nielen formálne, ale aj materiálne tak, akoby nešlo nielen o trestnú, ale aj trestnú väzobnú vec. To

viedlo nielen k tomu, že rozhodujúci a celkom jednoduchý dôkaz spočívajúci vo vyhodnotení krvi sťažovateľa bol zabezpečený po viac ako mesiaci od skutku sťažovateľa, ale aj k tomu, že ďalšie dva týždne orgánom činným v trestnom konaní trvalo vznesenie obvinenia z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky.

15. K tomu treba uviesť, že orgánom činným v trestnom konaní od začiatku nič nebránilo v tom, aby začali trestné konanie aj vo veci prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a jediný rozhodujúci dôkaz (odborné vyjadrenie) zabezpečili postupom podľa § 141 Trestného poriadku v trestnom, a nie v zbytočne samostatne vedenom priestupkovom konaní. Napokon to viedlo k potrebe zabezpečiť obsahovo zhodné, no formálne odlišné druhé vyjadrenie znalkyne. I pri zohľadnení pomerne dlhej doby jedného mesiaca, počas ktorej bolo vypracované prvé odborné vyjadrenie znalkyne, by tak bolo možné trestnú vec sťažovateľa v prípravnom konaní ukončiť do doby Trestným poriadkom predpokladaných dvoch mesiacov. A nie tak, ako tomu následne bolo, keď obžaloba na sťažovateľa bola podaná až po uplynutí viac ako štyroch mesiacov od začatia trestného konania.

16. Väzba sťažovateľa tak už v čase rozhodnutia krajského súdu (a ďalšie viac ako dva mesiace potom) v dôsledku zdĺhavých, vopred nepremyslených a nadbytočných úkonov orgánov činných v trestnom konaní trvala v rozpore s § 76 ods. 1 Trestného poriadku viac ako nevyhnutný čas, a preto bola v rozpore so základným prvom sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a s jeho právami podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, ktorý garantuje to, že k obmedzeniu slobody môže dôjsť len na základe zákonných dôvodov, a podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorý garantuje prepustenie na slobodu, ak je pozbavenie slobody nezákonné. Preto bolo ústavnej sťažnosti v tejto časti vyhovené s tým, že uznesenie krajského súdu sa podľa čl. 127 ods. 1 ústavy zrušuje. Vzhľadom na tento záver a skutočnosť, že sťažovateľ už nie je vo väzbe, nebol dôvod na to, aby bolo vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Rovnako nebolo možné vyhovieť návrhu sťažovateľa na to, aby bolo krajskému súdu prikázane prepustiť ho z väzby na slobodu.

17. Zistené porušenie ústavných práv sťažovateľa odôvodňuje, aby mu krajský súd podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov plne nahradil trovy konania, ktoré mu vznikli zastúpením advokátkou. Ich výška bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, čo za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti, vyjadrenie – 3 x 371 eur) s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (3 x 14,84 eur) zvýšené o daň z pridanej hodnoty, pretože advokát sťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty, predstavuje 1 423,75 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu